בס"ד

יום **ד', כד' באדר א'** תש"ס (**1** במרץ)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

היום, **כד' באדר א'**, בשנת תשי"ט(1959-5719), הודיעה **ברית המועצות** (לשעבר!), בעקבות מחאות של מדינות ערב נגד עליית יהודים מארצות מזרח אירופה, כי **לא תרשה עליית יהודים** מתחומה. [ספר המאה]

11 שנה לאחר מכן, בשנת תש"ל(1970-5730), זכה **ברונו קרייסקי**, אינטלקטואל יהודי שגורש מאוסטריה בזמן מלה"ע ה 2-, בבחירות הכלליות ונבחר לקאנצלר... [ישראל 50]

****

<u>לקראת "שבת שקלים" שאודותיה נקרא בתורה השבת:</u>

בזמן שבית המקדש היה קיים, מצוות-עשה על כל אדם מישראל ליתן **מחצית השקל** בכל שנה ושנה, **להקריב מהם כל קרבנות הציבור** בבית המקדש, עולות התמיד והמוספים, הנסכים, המנחות, הקטורת וכו'. וצריך היה להביא את הקרבנות האלה בכל השנה מן התרומה של אותה שנה ולא של שנה אחרת.
וכולם בכלל מצווה זו, אפילו עני המתפרנס מן הצדקה חייב. אם אין לו, הוא לווה מאחרים או שאל מהם משכון והשכנו, או מכר כסות שעל כתפו ונתן מחצית השקל כסף, שנאמר: "כי תשא את ראש בני ישראל לפקודיהם ונתנו איש כופר נפשו לה' בפקוד אותם ולא יהיה בהם נגף בפקוד אותם. זה יתנו, כל העובר על הפקודים מחצית השקל בשקל הקודש...תרומה לה'." [שמות **ל'** 12-13]. ועוד: "העשיר לא ירבה והדל לא ימעיט ממחצית השקל..." [שם, 15]. ואינו נותנו בפעמים רבות – היום מעט ולמחר מעט – אלא נותנו כולו כאחת, בפעם אחת.
כל שקלי התרומה שנתנו כל ישראל היו צריכים לבוא לבית המקדש **עד לראש חודש ניסן** שבכל שנה. לפי שבראש חודש ניסן היו תורמים מן הלשכה שכל השקלים באים לשם, ומוציאים משם כדי לקנות הקרבנות מן השקלים החדשים. **וצריך שיהא לכל ישראל חלק באותם הקרבנות (קרבנות הציבור) שבאים לכפר על כל ישראל.**

לפיכך, התחילו בראש חודש אדר (בשנה פשוטה – ובר"ח אדר ב' בשנה מעוברת, כמו השנה) להשמיע על השקלים, כדי שיכין כל אחד ואחד מחצית השקל שלו, ויתנו כל ישראל את שקליהם בעונתם. ב**ט"ו באדר** (שושן פורים), ישבו השולחנות בכל עיר ועיר ותובעים בנחת. ומי שלא נתן עדיין, אין כופין אותו ליתן. ב **25- באדר**, ישבו במקדש לגבות. ומכאן ואילך, כופין את מי שלא נתן – עד שיתן.
ותקנו החכמים, שבשבת הסמוכה לאדר, או בשבת שחל בה ראש חודש אדר, יהיו קוראים בתורה <u>בפרשת שקלים</u>, לפי שבשבת כל העם נאספים לבתי כנסיות ובתי מדרשות ושומעים את הקורא בתורה. נמצא שקריאה זו בפרשת השקלים, היא ההכרזה הראשונה על מצווה זו לעשותה בעונתה.
ועכשיו, ש(עדיין) אין בית המקדש קיים, ואין לנו קרבנות וגם מצוות מחצית השקל אינה נוהגת כחובה, אף-על-פי-כן אנו קוראים בתורה בפרשה זו במועדה, כדי שתיחשב לנו הקריאה בתורה כאילו קיימנו את המצווה בפועל, ככתוב [הושע **יד'** 3]: "...ונשלמה פרים – שפתינו." [ספר התודעה]

יום נעים (עם תפילת "תן טל ומטר לברכה")!